

Susanna Taivalsalmi
Estä lapsia tulemasta meidän tykömme

*Pyydät minua kantamaan sinulle nimeä.
Minulla ei ole antaa suojaa jyvälle, ei suoja,
saat takoa kuin tunnet, en ole sokerista -
suolapatsas puhuu sinulle,
tässä hän sanoo:*

*"Nuorukaiset kantavat myllynkiviä,
poikaset kompastelevat puutaakkojen alla."*

Valitusvirret 5:13

I

Myllynkivet ruoholla, kaivonrenkaat kumollaan, lapsen pudottamat.

Tästä on kulkenut maan pohjaan haudattu nainen,
sydän raskaana kuiskaillut: syvään täällä haudataan kaikki.

Ei kohtaamisia, ei irti päästämisiä.

Taivaan rajat on vedetty liian tiukoiksi,
nimi ei haalene pois virsikirjan kannesta.

Nainen pysähtyy kohdalle, nostaa päätään eikä kerro,
että huone on täällä liian pieni ihmisen koskettaa toista.

Kahvimylly rouskuttaa kun tulemme tupaan.

On vain tämä puolilohduton rahina, ja Hannan pyörittämä rukki,
joka kehrää lankaa emännälle.

Puvun langat kutittavat ihoa hierontain.

II

Ensimmäisenä yönä kamarissani
huomaan talon oudot rapinat,
lehdet pihassa, kuivan hiekan.

Aitan katto romahtaa. Päivät ajavat eteenpäin vielä
apupyörien varassa.
Jos lunta jo olisi, luistaisin potkukelkalla metsään
niin syväälle, ettei huutoni kuuluisi.
Siellä etsisin kysellen naista,
joka ennen minua otti tämän nimen, pian sen jälkeen köyden.

Ajattelen köyden puristavia sormenjalkia,
naisen painosta romahtavaa kattoa.
Maistelisin kelmeää valoa, jossa ruumista pestään
saunahämärässä viimeistä kertaa rouhivalla sienellä.

III

Mieheni kysyy minulta, enkö pelkää.

En pelkää vaikka hän lausuu haudattua naista, sanon,
peitän tärisevät käteni.

Hannan rukki kehrää, hän on taitava,
ei pistä sormeaan värttinään.

Ja miksi pistäisi, ei hän tahdo unta.

Tämä on unta kaikki, rahinat ja rouhinta,
narskuva kylmä pihaan ajavan kirkon miehen hevosen kavion alla.

Mies tahtoo tietää, miksi minusta on hienoa olla nainen,
miksi iloitsen täytyivistä rinnoista jos kuitenkin vuodan verta.

Salatut teot pidetään salattuina kunnes hedelmä näkyy.
Ja hedelmän täytyy näkyä, mies sanoo.

Kun lasken kahvikuppini liinalle, otan kiivaana pyörän.

Ajan joelle, jolta palaa vain kalpeita kalastajia,
tyhjät kädet. Siellä kaikki ehtyy, joskus kaikki uupuu,
huokaan, ajan ylämäkeä nopeammin.

IV

Kamarini narina kertoo, että olen kävellyt kotiin.

V

Maan pohjaan haudattu nainen

työntää minua maitokärryissä.

Hän nauraa ääneen, pulppuilee, ääni on ylpeää yötä.

Hannan rukki kuuluu kaikkeen,

se nainen tietää, minä tiedän,

minä se olen: minä jään kesken.

Olisipa minulle taivaanvahvuinen talo, jossa ei laskettaisi hedelmiä.

En minä lankaa punoakseni täällä ole, en ole ollakseni katkaistu kylkiluu, puolinainen, puoliksi tyhjä. Minä olen täällä laskeakseni taivaaseen vangitut, en sitoakseni – parempi on naida kuin palaa.

Uneni lävistää mieheni kauhea huuto,

mieheni tyhjä huuto, ja naisen ääni: lihan näkee,

siitä Hanna tietää.

Talosta tulee vuosien päästä puuttumaan

kesken jäänyt isäntä.

VI

Minä istun vuoteessani aamunkalpeana, maistun vielä unelta,
mieheni painajaiselta.

Vieressäni huokaa kirkon mies, kysyy tilin synneistä, jotka sallivat minun jäädä kesken,
tehdä huonoa hedelmää.

En vastaa, vaikka tuijotat. En kerro joesta, en siitä,
että tunsin kalpeat kalastajat.

En halua nimeäni minkään kirjan kanteen, tahdon kelvata sinulle puolikkaana.

Maan pohjan akka katsoo ikkunasta, kantaa sylissään pientä.

Hän tuudittaa täytettynä, hymyilee aaltoilevan ikkunan läpi kiitollisuuttaan.

Minä antaisin kaikki syntisi sinulle anteeksi.

Sano, mitä olen kierosti tehnyt: aina olen loimunnut
vasten ihoasi, en ole kieltänyt sinulta oikeutta taivastiehen.

Kirkon mies tahtoo laskea kätensä ylleni, katso ihmistä, estä häntä.
Estä lapsia tulemasta meidän tykömme.

VII

Kun jalat kantavat, otan pyöräni
leiskusilmäni viirut.

Joen vesi tekee minusta valkoisen, se puuteroi.
Mitä minä teen nimillä, mitä langalla, jolla nahkaa lävistetään,
mitä minä teen riimeillä, kultakirjaimilla.

Jos vesi ei painoani jaksa, saan tietää, onko taivasten valtakunta lasten kaltaisten. Muistan myllynkivet, aitan katon, kaulalle sykähtää puristava juova. Kun astun, huomaan, että rukin rahina on lakannut kuulumasta.